

Sygn. akt VII U 3240/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lipca 2016 r. w Warszawie

sprawy P. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania P. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 14 sierpnia 2013 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu P. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

P. A. w dniu 24 października 2013 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 14 sierpnia 2013 r., znak: (...). Odwołujący zaskarżył decyzję w całości i wniósł o jej zmianę poprzez ustalenie, że przysługuje mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że w chwili obecnej jest poddany intensywnej rehabilitacji kręgosłupa lędźwiowego, przebywa pod stałą opieką (...), (...) oraz neurologa z powodu uszkodzenia kręgosłupa podczas wypadku przy pracy i dodatkowych powikłań po dwóch operacjach neurochirurgicznych odcinka lędźwiowego kręgosłupa (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 27 listopada 2013 r. wniósł o jego na oddalenie. Organ rentowy wskazał, że w dniu 8 sierpnia 2013 r. Komisja Lekarska ZUS nie ustaliła u wnioskodawcy niezdolności do pracy. Z uwagi na powyższe, Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 14 sierpnia 2013 r. odmówił prawa do spornego świadczenia począwszy od dnia 1 lipca 2013 r. (k. 6 a. s.).

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2013 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów ortopedy, neurologa i neurochirurga celem ustalenia,

czy ubezpieczony jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 22 kwietnia 2009 r. oraz, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres (k. 9 a. s.).

Postanowieniem z dnia 1 lipca 2015 r. Sąd dopuścił dowód z opinii łącznej biegłych sądowych specjalistów neurologa z wyjątkiem W. Z. i medycyny pracy na okoliczności tożsame, jak w postanowieniu z dnia 4 grudnia 2013 r. (k. 94 a. s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 15 października 2015 r. wniósł o przedłożenie swojego stanowiska biegłym celem ustosunkowania się i sporządzenia opinii uzupełniającej oraz stwierdził, że nie składa zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych z dnia 11 marca 2014 r. oraz z dnia 24 września 2014 r. Organ rentowy podniósł, że analiza wyników badań odwołującego nie dowodzi istotnej patologii na tle wieloletnich zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych wpływających w sposób znaczny na ogólną sprawność funkcji narządu ruchu. Oddział wskazał również, że biegli pominieli poziom kwalifikacji oraz dotychczasową pracę ubezpieczonego (k. 126-132 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 4 listopada 2015 r. dopuścił dowód z opinii uzupełniającej łącznej biegłych sądowych lekarzy specjalistów neurologa oraz medycyny pracy celem ustosunkowania się do zastrzeżeń złożonych przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 15 października 2015 r. (k. 134 a. s.).

Następnie Sąd zarządzeniem z dnia 18 stycznia 2016 r. zobowiązał biegłych sądowych neurologa i z zakresu medycyny pracy do wskazania, czy niezdolność do pracy ubezpieczonej pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (k. 159 verte a. s.).

W dniu 1 marca 2016 r. organ rentowy ponownie wniósł zastrzeżenia, co do treści opinii sporządzonych przez biegłych sądowych. W ocenie organu rentowego opinia biegłych sądowych jest błędna zarówno w kontekście ustaleń dotyczących rentowej niezdolności do pracy, ale również możliwości i charakteru pracy, jakie odwołujący wykonywał. Co za tym idzie, zdaniem Oddziału niezasadne jest również ustalenie związku niezdolności do pracy ubezpieczonego z przebyłym urazem uznanym jako wypadek przy pracy (k. 171-172 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 15 marca 2016 r. dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych sądowych sporządzających opinię łączną, a więc neurologa i z zakresu medycyny pracy celem ustalenia, czy stwierdzona u odwołującego niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 7 kwietnia 2009 r. (k. 178 a. s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2016 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wniosek o weryfikację ustaleń tego zespołu biegłych ze względu na istotne uchybienia merytoryczne (k. 198 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. A. będąc zatrudnionym w firmie (...) doznał wypadku przy pracy w dniu 7 kwietnia 2009 r. na skutek którego doszło do urazu kręgosłupa. Odwołujący pracował na stanowisku specjalisty ds. zakupów (okoliczności bezsporne).

P. A. w dniu 19 listopada 2010 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpoznaniu wniosku odwołującego, wydał decyzję z dnia 24 marca 2011 r., znak: (...) przyznającą mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2010 r. do dnia 30 września 2011 r. (k. 83 a. r.).

Przedmiotowe świadczenie było przedłużane na mocy decyzji organu rentowego z dnia 10 listopada 2011 r., z dnia 17 maja 2012 r. i z dnia 17 grudnia 2012 r., a odwołujący miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 30 czerwca 2013 r. (k. 103, 123 i 145a. r.).

P. A. w dniu 9 maja 2013 r. ponownie wniósł o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 150 a. r.).

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 20 czerwca 2013 r. stwierdził, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy (k. 153 a. r.).

Na skutek sprzeciwu wniesionego przez odwołującego od powyższego orzeczenia, Komisja Lekarska ZUS w dniu 8 sierpnia 2013 r. również wskazała, że ubezpieczony jest osobą zdolną do pracy (k. 164 a. r.).

W oparciu o treść orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wydał zaskarżoną decyzję z dnia 14 sierpnia 2013 r., znak: (...) (k. 168 a. r.).

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w oparciu o sporządzone opinie przez biegłych sądowych ustalił, że u odwołującego rozpoznano:

- w zakresie neurologicznym objawy pourazowe w postaci horyzontalnej szczeliny krążka międzykręgowego L1-L2 oraz dyskopatię centralno-prawostronną na tle zmienionego zwyrodnieniowo krążka międzykręgowego L5-S1. Aktualny stan przedmiotowy upośledza istotnie zdolność do pracy i daje podstawę do uznania częściowej niezdolności do pracy od daty badania w Sądzie na okres jednego roku, tj. do dnia 31 stycznia 2015 r. Odwołujący wymaga pilnej konsultacji i najprawdopodobniej kolejnej interwencji neurochirurgicznej.

Z punktu widzenia neurologicznego wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 22 kwietnia 2009 r. (opinia biegłego sądowego W. Z., k. 19-20 a. s.);

- w zakresie neurochirurgicznym chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym, stan po dwukrotnym leczeniu operacyjnym dyskopatii L5-S1 po stronie prawej w 2011 r. i w 2012 r., niewielkie nerwiaki ogona końskiego i przewlekły zespół bólowy kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym z promieniowaniem do prawej kończyny dolnej. Po analizie dokumentacji medycznej zawartej w aktach, uzupełnieniu wywiadu i po przeprowadzeniu badania neurologicznego, odwołujący jest zdolny do pracy. Obecny stopień naruszenia sprawności organizmu nie powoduje niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami oraz z zastosowaniem zasad BHP i ergonomii pracy. W razie nasilenia dolegliwości opiniowany może korzystać z czasowych zwolnień lekarskich z pracy w ramach zasiłku chorobowego, a przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna (opinia biegłego sądowego A. M., k. 26-27 a. s.);

- w zakresie ortopedycznym dyskopatię L5-S1 leczoną dwukrotnie operacyjnie w 2011 r. i w 2012 r. oraz niewielkie nerwiaki ogona końskiego. W czasie przeprowadzonego badania ortopedycznego stwierdzono ograniczenie ruchomości odcinka lędźwiowego kręgosłupa, kończyny górne z pełną, swobodną ruchomością, funkcja rąk prawidłowa, kończyny dolne bez widocznych zaników mięśniowych z prawidłową ruchomością bioder, kolan i stóp. Biorąc powyższe pod uwagę, odwołujący nie jest całkowicie ani częściowo niezdolny do pracy. W ocenie ortopedycznej stan narządów ruchu jest na tyle dobry, że ubezpieczony może wykonywać prace umysłową, czy lżejsze prace fizyczne. Tym samym brak jest podstawy do stwierdzenia, iż stan zdrowia w zakresie narządów ruchu badanego sprowadza znaczące ograniczenia do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami jako menedżer – specjalista ds. zakupów. Jednakże ze względu na charakter schorzenia podstawowe znaczenie ma opinia neurologiczno-neurochirurgiczna (opinia biegłego sądowego M. G., k. 68-69 a. s.);

- łącznie w zakresie neurologicznym i medycyny pracy rwę kulszową prawostronną

w przebiegu dyskopatii L5/S1 i stan po dwukrotnym leczeniu z powodu przepukliny krążka międzykręgowego na poziomie L5/S1 w 2011 r. i w 2012 r. Po przeprowadzonym badaniu stwierdzono, że w kończynie dolnej prawej siła i napięcie mięśniowe raczej prawidłowe, dodatnie objawy korzeniowe typu laseguea przy kącie 60°, odruch kolanowy prawy słaby, odruch skokowy nieobecny, kręgosłup w odcinku l-s o ograniczonej ruchomości w stopniu dużym, zwłaszcza ku przodowi oraz prawidłową próbę R.. Badany jako specjalista ds. zakupów dźwignął ciężar i doznał urazu przeciążeniowego kręgosłupa l-s, a od 2009 r. odczuwa związany z tym ból z okresowymi zaostrzeniami dolegliwości. W trakcie badania stwierdzono objawy o charakterze ostrym korzeniowym, jak również objawy ubytkowe. Aktualny stopień zaawansowania schorzenia daje podstawy do uznania badanego za częściowo niezdolnego do pracy zawodowej od czasu wstrzymania poprzednich świadczeń do dnia 31 grudnia 2015 r. w związku z wypadkiem przy pracy (opinie łączne: główna i trzy uzupełniające biegłych sądowych M. B. i J. P., k. 111-114, 153, 161 i 190 a. s.);

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i w aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych sądowych. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał

je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego i bezpośrednie badanie przez lekarzy, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę medyczną oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawcy. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie P. A. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 14 sierpnia 2013 r., znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 7 kwietnia 2009 r. jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd zważył, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 j.t.) zwanej dalej „ustawą”. Przy czym w sprawie nie było sporne, iż ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy. Oś sporu wyznaczało tylko i wyłącznie ustalenie dotyczące tego, czy odwołujący po dniu 30 czerwca 2013 r. nadal jest niezdolny do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ 7 kwietnia 2009 r.

Stosownie bowiem do art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej „renta z tytułu niezdolności do pracy” przysługuje - dla ubezpiezonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera natomiast przepis art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U.

z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 j. t.), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 13 w/w ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004 r., Nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd dysponując tak zgromadzonym materiałem dowodowym, a przede wszystkim mając na uwadze dostępną dokumentację medyczną, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych celem ustalenia stanu zdrowia odwołującego. Sąd zważył, iż opiniujący w sprawie biegli sądowi z zakresu neurochirurgii i ortopedii uznali, iż odwołujący jest osobą zdolną

do pracy. Natomiast biegli sądowi z zakresu neurologii i medycyny pracy stwierdzili, że niezdolność do pracy ubezpieczonego ma charakter częściowy i jest związana z wypadkiem przy pracy. Sąd zważył, że obowiązujące przepisy nie formułują wymogu, by wszyscy biegli lekarze oceniający zdolność ubezpieczonego do wykonywania pracy zawodowej byli jednomyślni. Sąd na potrzeby niniejszej sprawy dokonał rozważań dotyczących wszystkich opinii sądowych i doszedł do przekonania, że opinie łączne główna i uzupełniające biegłych sądowych neurologa i z zakresu medycyny pracy zasługiwała na największe uwzględnienie, gdyż odnosiła się w swojej treści do aktualnych schorzeń odwołującego, które mają najistotniejszy wpływ na jego zdolność do wykonywania pracy. Dodatkowo biegli wydając przedmiotową opinie mieli również na uwadze predyspozycje badanego do możliwości wykonywania pracy w przyszłości.

W toku postępowania Sąd trzykrotnie dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych sądowych z zakresu neurologii i medycyny pracy. Dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniających następowało w związku z zastrzeżeniami zgłoszonymi przez organ rentowy w pismach procesowych. Biegli sądowi ww. specjalności prawidłowo wykonali swoje czynności, a treść oraz wnioski zawarte w opiniach uzupełniających w sposób niebudzący wątpliwości Sądu zostały zredagowane.

Analizując zgromadzony materiał dowodowy,

Sąd ustalił, że odwołujący pracował na stanowisku specjalisty czy też menedżera do spraw zakupów. Wypadek przy pracy z dnia 7 kwietnia 2009 r. nastąpił na skutek podnoszenia przez odwołującego około 40-kilogramowego worka z ziemią. Na skutek tejże czynności wystąpiły objawy bólowo-korzeniowe kręgosłupa w odcinku l-s. Jak wynika z dokumentacji lekarskiej, u odwołującego w dalszym ciągu występują objawy związane z bólem kręgosłupa. Sąd mając na uwadze doświadczenie życiowe niewątpliwie doszedł do przekonania, iż ubezpieczony nie jest w stanie w sposób prawidłowy wykonywać czynności związanych z zajmowanym dotychczas stanowiskiem pracy. W ocenie Sądu każda próba przenoszenia cięższego towaru przez odwołującego może zakończyć się dla niego trwałym kalectwem. W związku z tym zdaniem Sądu orzeczenie częściowej niezdolności do pracy mającej charakter okresowy odpowiada stanowi zdrowia odwołującego na datę wydania decyzji.

Natomiast wnioski zawarte w opiniach uzupełniających biegłych, w których podtrzymali oni swoje stanowisko z całą stanowczością, nie budzą wątpliwości Sądu, gdyż biegli powołani w niniejszej sprawie są specjalistami w

swoich dziedzinach i posiadają doświadczenie w opiniowaniu spraw. Odnosząc się natomiast do zarzutów organu rentowego zgłoszonych co do ostatniej opinii uzupełniającej, Sąd stwierdza, że były one nieuzasadnione. Zdaniem Sądu Oddział przedstawił subiektywne i lakoniczne zarzuty co do opinii biegłego. Organ rentowy nie wykazał, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego możliwa jest inna ocena stanu zdrowia ubezpieczonej niż wynikająca z opinii biegłych sądowych.

Sąd doszedł do przekonania, że uwagi zgłaszane przez organ rentowy prowadziły de facto do przedłużenia postępowania. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego „sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych, czy też opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania

co do trafności jego wniosków końcowych. Sąd I instancji uznając uzyskane opinie za wiarygodne i dające podstawę do rozstrzygnięcia sporu, słusznie pominął wniosek dowodowy o wydanie opinii przez biegłą kardiolog, jako zmierzającej do przedłużenia postępowania.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa 131/13) Subiektywna negatywna ocena ZUS dotycząca sporządzonej przez biegłego opinii, nie stanowi wystarczającego powodu, aby dopuszczać kolejny dowód w sprawie. Skoro organ rentowy nie wykazał, by w stanie zdrowia ubezpieczonego nastąpiła poprawa a kolejne zastrzeżenia organu rentowego stanowiły powtórzenie dotychczasowych, na które biegli sądowi odpowiedzieli w opinii uzupełniającej, Sąd nie znalazł podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującemu prawa do renty, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt. 1 ustawy. Świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania do nich prawa na wniosek zainteresowanego, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W toku postępowania, Sąd ustalił, że odwołujący pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 30 czerwca 2013 r. W związku z powyższym, wypłata świadczenia mogła nastąpić od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

Zgodnie z art. 118 ust. 1a w/w ustawy w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Działając zaś na podstawie powołanego przepisu, Sąd wnioskując a contrario, w punkcie 2 wyroku nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, powodującej opóźnienie w wypłacie świadczenia, mając na uwadze fakt, że dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń, co do stanu zdrowia ubezpieczonego.

Zarządzenie: (...)

(...)